

utrpěla tím, že slibu svému, který byl žalobkyní přijat (§ 861 obč. zák.) nedostál, vyzuv se tak neloyálně ze svého závazku (§ 1295 obč. zák.). Škodou byla by ztráta směnečného postihu proti žalovanému jako vydavatel směnky, která se rovná ztrátě toho, čeho by byla mohla žalobkyně vymoci směnečnou žalobou proti žalovanému. Škoda tato byla by pak v příčinné souvislosti se zaviněním žalovaného, záležejícím v tom, že předstíraje podpis prolongační směnky, uvedl žalobkyni v omyl, že se stará směnka stala bezpředmětnou a že jest protest zbytečný (§§ 1294, 1295 obč. zák.). Nižší soudy, nevycházejíce při svém rozhodnutí z podstaty žalobního důvodu, neobíraly se okolnostmi pro spor rozhodnými, nezjistily zejména, proč nedošlo k protestaci původní směnky, pokud se týče, nestalo-li se tak jen proto, že žalovaný ujišťoval, že podepíše směnku prolongační. Kdyby tomu tak bylo, byl by žalobní nárok dle toho, co bylo již uvedeno, důvodem svým po právu, a bylo by se pak zabývatí výší škody.

Čís. 6835.

Zmocnění k uzavření narovnaní zmocňuje též k úmluvě, že pohledávka obživne, nebude-li v určitý den určitým procentem zaplácena.

(Rozh. ze dne 24. února 1927, Rv I 1235/26.)

Žalobě, již se domáhala žalující firma na žalované firmě zaplacení celé pohledávky, ježto žalovaná nedodržela narovnaní, ujednané za ní firmou W., bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatelčiny vývody (§ 503 č. 4 c. ř. s.), že přisouzená žalobkyni částka byla neprávem žalobkyni přiznána podle žaloby jako zbytek salda z jejího obchodního spojení se žalovanou, protože bylo po podání žaloby učiněno ohledně zažalované pohledávky mezi stranami narovnaní a tímto narovnaním že původní zažalovaná pohledávka aspoň co se týče jejího důvodu zanikla, nemají, jak správně dovodil odvolací soud, opodstatnění. Dotyčné vývody dovolání budovány jsou na tom, že prý k narovnaní, k němuž nejprve po podání žaloby mezi stranami došlo, bylo bezpodmínečné, takže jím dřívější pohledávka zejména co se týče jejího právního důvodu zanikla. Ale jest zjištěno a není v odpor bráno, že po onom narovnaní později došlo ještě k dalšímu ujednání týkajícímu se splatnosti pohledávky žalobkyně a že při něm bylo sjednáno, že, nebude-li žalobkyni v den 30. září 1924 pohledávka 70%, jak znělo ono předchozí narovnaní, zaplácena, obživne původní dluh žalované v jeho celku. Tato podmínka splněna nebyla, pohledávka žalobkyně tedy obživla i co se týče jejího právního důvodu a právem proto byla zažalovaná pohledávka žalobkyni jako dluh z obchodního spojení a jako zbývající saldo, jak byla zažalována, přisouzena. Nelze také přisvědčiti žalované k jejím vývodům, že ujednání o poshovění k 30. září 1924

pod podmínkou obživnutí pohledávky, nebude-li pohledávka uvedeného dne zaplácena, není pro ni závazným, protože firma, která ono ujednání učinila, překročila, ujednavši uvedenou podmínku, meze svého zmocnění. Uvedená firma byla zmocněncem žalované při sjednání narovnání a také při onom podmíněčném ujednání. Zmocnění to obsahovalo i oprávnění ujednati za žalovanou případné závazky. Podmínka, o jakou jde, není při narovnáních nikterak neobvyklou. Žalovaná netvrdila, že uvedenou firmu ohledně zmocnění k narovnání a ohledně ujednání poshovění nějak omezila. Rovněž netvrdila žalovaná, že ji firma W. o obsahu ujednání o posečkání neuvědomila a že se proti ujednání ohradila. Neohradila se proti němu ještě ani v dopise ze dne 17. října 1924, kdy jí stanovisko žalobkyně o obživnutí pohledávky bylo již známo. Dopisem ze dne 27. září ujednání potvrdila a oznamovala, že se podle něho zařídí. Za tohoto stavu věci nelze o překročení plné moci a o nezávaznosti ujednání firmy W. pro žalovanou podle §u 1016 obč. zák. mluvit.

Čís. 6836.

Ocenil-li žalobce v žalobě předmět sporu nikoliv nad 300 Kč, jest jednati o žalobě v řízení o věcech nepatrných, leč že by žalovaný prokázal, že předmět sporu má hodnotu přes 300 Kč nebo žalobce prokázal zřejmou formální vadu, sběhlou při ocenění. Na tom nemění ničeho, že žalobce po zahájení sporu ocenil předmět sporu nad 300 Kč, třeba se souhlasem žalovaného.

(Rozh. ze dne 24. února 1927, Rv I 171/27.)

V žalobě o určení, že žalovaným nepřísluší právo užívati věci žalobců, ocenili žalobci hodnotu předmětu rozepře na 300 Kč. Procesní soud prvního stádia uznal podle žaloby, o dovolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobců.

Důvody:

Podle §u 448 c. ř. s. platí pro ujednání o žalobách, v nichž se žádá peněžitý peníz nepřevyšující 300 Kč, nebo žalobce prohlásí, že chce místo předmětu v žalobě žádaného přijmouti částku nepřevyšující 300 Kč, zvláštní ustanovení §§u 449 až 453 c. ř. s. Ježto zákon ničeho neustanovuje o tom, jak se určuje hodnota sporu, není-li žalováno o částku peněžitou nebo neprohlásil-li žalobce, že chce místo předmětu v žalobě žádaného přijmouti určitý peníz, jest použití ustanovení o soudní příslušnosti uvedených v §§ 54 až 59 j. n. Platí tedy ocenění předmětu sporu, jež učiní žalobce v žalobě (§ 56, druhý odstavec j. n.). Ocení-li žalobce předmět sporu částkou nepřevyšující 300 Kč, jest podle §u 448 c. ř. s. o žalobě jednati v řízení bagatelním, leč že by žalovaný prokázal, že předmět sporu má hodnotu přes 300 Kč (min. sprav. k §u 448 c. ř. s. bod 1.), nebo žalobce prokázal zřejmou formální vadu, sběhlou při ocenění (přepsání a pod), což v tomto případě nebylo ani tvrzeno. Žalobci